

Mikor áruljuk el a titkainkat?

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIII. évfolyam, 38. szám, 2019. szeptember 20.

Egyik délután, mikor kimerészkedtem a vécéből a kézmosóhoz - előtte hosszan figyeltem, hogy csönd legyen, hogy ne zárjanak be újra -, meglepődtem, mert a szőke, reménytelen szerelmem ott állt a valószerűtlen ellenfényben.

Vannak pillanatok, amikor világos döntéshelyzet előtt állunk, és minden ellenkező híresztelés ellenére ezekből nincs olyan sok. Amikor nem tudsz nem dönteni, mert a hallgatás is elköteleződés. Amikor tudod, hogy a döntésed eredménye nemcsak a következő percre fog hatni, hanem beláthatatlan módon fogja felforgatni az életed. Nem úgy, ahogy a dominók dőlnek el sorban, hanem ahogy a pillangó szárnya csap hurrikánt.

Azt mondta az én szőke szerelmem, hogy megmutatja a kukiját, ha én megmutatom a puncim.

És én beleegyeztem.

Gyorsan le is húzta a nadrágját és a kispajzát. A látvány meglepően semleges hatott rám, mintha csak az egyik természetkönyvének látnám egy szokatlanabb illusztrációját. De, amikor én is kelleetlenül elkezdtem volna lehúzni a szoknyámat, ő azt mondta, ne most, hanem máskor, majd akkor, amikor ő kéri.

Így emlékszem. Az ablakon keresztül, mint egy ismeretlen világ visszhangja, szűrődött át a boldog gyerekzsivaly, átkozottul messziről.